

דם של בעל חי הנמצא ב**גווא**, בפנים, דהיינו עטלף, שמצוי בתוך הישוב, נותנים מדמו ל**גווא**, לחולי יארוד, השקוע בתוך העין.

דם של **ברא**, תרנגול הבר, נותנים מדמו ל**ברא**, לחולי ברקית, הבולט על העין.

במה דברים אמורים שצריך שיעור מסוים של דם לענין הוצאה — **במוציא** לרשות הרבים.

אבל במצניע את הדם, שהיה חשוב לו לשומרו, הרי אפילו היה פחות מכשיעור, ואח"כ הוציאו, ואפילו **בכל שהוא** — **חייב**.

רבי שמעון בר יוחאי חולק על דעתם של רבי שמעון בן אלעזר ורבי שמעון בן גמליאל, ואומר:

במה דברים אמורים שיש לחייבו אפילו בשיעור כל שהוא דם של כחילת עין **במצניע** דם בשיעור שכזה וחזר והוציאו.

אבל במוציא היינו אדם שלא הצניעו והוציאו אינו **חייב אלא ברביעית**.

ומודים **הכמים** לרבי שמעון: **במוציא** שופכין לרשות הרבים, כשלא הצניען, ששיעורן **ברביעית**. כי בפחות מזה אינם ראויים לתשמישן, דהיינו לגבל בהם טיט.

אמר מר: **במה דברים אמורים במוציא**. **אבל במצניע כל שהוא**.

ששפין בהן את הקילור **מסו**, מרפאין החולי שבעין. ו**מטללי**, והרי הם יוצרים מעין מסך על העין, לפי שנוצר מהם גלד המונע את הראיה. **לבר** חוץ **ממיא**, **דמסו** שהם מרפאים ולא **מטללי**, אינם נגלדים על העין. ולכן אנשים מעדיפים להשתמש במים לרפואת העין, והוי ליה רפואתו שכיחא.⁽²⁾

שנינו במשנה: **ושאר כל המשקין ברביעית**.

תנו **רבנן**: **דם**, וכן **כל מיני משקין** שיעור הוצאתם הוא **ברביעית**.

רבי שמעון בן אלעזר אומר: יש סוג דם של בעל חי מסוים ששיעורו הוא פחות מרביעית, כיון שיש בו שימוש **כדי לכחול** ליתנו **בעין אחת** לרפואה. **שכן כוחלין** את העין בדם המסוים הזה לחולי העין הקרוי **ברקית**.

ומאי נינהו, מהו אותו דם שבו כוחלין לחולי הברקית? — **דמא דתרנגולת ברא**, תרנגולת הבר.

רבי שמעון בן גמליאל אומר: דם — **כדי לכחול בו עין אחת**, **שכן כוחלין** לחולי העין הנקרא **יארוד**, תבלול.

ומאי ניהו מאיזה דם כוחלין ליארוד? — **מדמא דכרושתינא**, עטלף.

וסימנך, לידע מהו דם שכוחלין בו לחולים השונים, הוא:

2. ור"ח גורס: כל שקייני מעלו ומסעדי בר מן מיא, דמעלו וגרדי. היינו שכל המשקין שועדים הלב כמיני מאכל, חוץ מהמים שאינם

שהם ידועים שמועילים לרפואת העין, ובכל מקום משתמשים בהם לרפואה. אבל שאר מים שיעורם ברביעית.